

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 2 (Træk af den kosmisk-humanistiske etik) – lektion 85

Den moralske progressions homokratiske fase

5.55.

Det er ofte blevet fremhævet, at det tyvende århundrede er det mest spændende og begivenhedsrige tidsafsnit i hele menneskehedens historie -om end det også er det mest dramatiske. Dette må indrømmes, og det så meget mere, som det op til vore dage i sit sidste kvartal rummer alle de træk og karakteristika, der varsler om indgriben fra verdensgenløsningsprincippet side. Trods alle intellektuelle og materielle fremskridt er menneskeheden nemlig konfronteret med en verdenssituation, der på næsten alle punkter er mørk, truende, kaotisk og lidelsespræget. Krig, ufred, terrorbalance, utrolig overflod og utrolig fattigdom, sygdomme som følge af overdådig levned og sygdomme på grund af håbløse mangelforhold, stigende kriminalitet, vold, råhed, forhærdelse, hensynsløshed, utryghed, frygt, angst, ensomhed, økonomisk usikkerhed samt tiltagende religiøs, moralsk og kulturel opløsning er nogle af de træk, der kendetegner denne verdenssituation, som ved nærmere eftersyn er identisk med et enormt koncentreret lidelsesocean. Endog med tiltagende tendens. Trods de videnskabelige og teknologiske fremskridt m.m. og hvorfor? -Ja, det vil vi få lejlighed til at gennemskue senere, når vi stifter bekendtskab med visse grundtræk af den etik, der er gældende for det rigtige menneskerige, projiceret ind på nogle af de grundproblemer, der kendetegner den aktuelle verdenssituation. Foreløbig skal vi nøjes med at konstatere, at den i sin egenskab af et koncentreret lidelsesocean af tiltagende omfang og styrke samtidig er en umådelig og intens appel til det guddommelige forældreprincip om hjælp og genløsning. Ja, i virkeligheden har denne appel aldrig nogen sinde tidligere i historien lydt med en sådan kraft -og har dog alligevel førhen ført til bønnehørelse i form af verdensgenløsning. Det er derfor rimeligt at forvente, at noget lignende også vil ske i den foreliggende situation, og for den, der grundigt har sat sig ind i den kosmiske åndsvidenskab, består der næppe nogen tvivl om, at bønnehørelse allerede for længst har fundet sted. Menneskeheden har bare ikke opdaget det endnu.

5.56.

I slutningen af lektion 84, stk. 52 blev det fremhævet, at der som følge af den humane evnes særlige funktionsmåde på det moralske område kun sker fremskridt -aldrig faktiske tilbageskridt. -Nu vil man måske indvende, at dette udsagn på det allerkraftigste modsiges af den foreliggende verdenssituation og således ikke kan holde for en nærmere prøvelse. Thi karakteristisk for den aktuelle verdenssituation er jo netop en tiltagende mørk moral tendens, og det i en sådan grad, at nævnte verdenssituation ligefrem kan karakteriseres som et vældigt skrig efter en ny verdensgenløsning. Endvidere er det tyvende århundredes verdenssituation på dette område ikke noget enestående, men har tværtimod gentaget sig rent principielt mangfoldige gange tidligere i historiens løb, nemlig omkring alle de tidspunkter, hvor verdensgenløsningsprincippet har manifesteret sig. Hvordan lader dette typiske træk sig da forene med tanken om moralsk progression -altså moralsk udvikling uden faktiske tilbageskridt?

Han er ud af en slægt
med en gammel kultur
beleven og dannet
og mer i den dur,
kultiveret og dæmpet hans

stemme –
til man træder ham, ak,
på en tå der gør ondt.
Så varer det nemlig
knapt et sekund,
så er junglen og rovdynet
fremme,

hvad hans medmen'sker ikke
må glemme!

Paul Vermehren

Ja, det vil en nærmere undersøgelse af den aktuelle verdenssituation i høj grad kunne bidrage til at give svaret på, men før vi indlader os herpå, kan det siges generelt, at mennesket -og med det: hele menneskeheden -som tidligere bemærket, er skueplads for en kamp mellem den mørke og den lyse verdensmoral, hvor førstnævnte er en arv og dermed millionårig tradition fra dyreriget, mens sidstnævnte er af forholdsvis ny dato og derfor langt mindre grundfæstet end den mørke verdensmoral. Denne sidstnævnte er dertil i klar overensstemmelse med såkaldt "sund fornuft", hvilket tilsyneladende ikke gælder for den lyse verdensmorals vedkommende, der langt snarere synes sværmerisk og tåbelig og på milevid afstand af selvopholdelsesdriftens mest elementære fordringer og det daglige livs prosaiske krav. Kampen mellem de to sæt moralkræfter er med andre ord højst ulige og falder gang på gang ud til fordel for den mørke verdensmoral; det var jo netop dette, Paulus bekræftede med de berømte ord om sit eget forhold til det onde og det gode, og det er nøjagtigt det samme, der afspejler sig i historiens forløb og dermed i verdenssituationens udvikling såvel i fortiden som i dette øjeblik, hvor vi taler om den aktuelle verdenssituation. Man vil deraf forstå, at en

tiltagende mørk moral tendens på ingen måde afkræfter tanken om moralsk progression uden faktiske tilbageslag, hvorimod nævnte tendens blot bekræfter, at den mørke moral endnu en gang er gået af med sejren og således fremdeles er den lyse verdensmoral overlegen, hvad øjeblikkelig indflydelse angår. Men for den kosmisk indviede er enhver sådan mørk moralsejr samtidig et nederlag, der varsler om den mørke verdensmorals totale undergang engang i fremtiden. Thi for det kosmiske klarsyn er den lyse verdensmoral indirekte en frugt af den mørke verdensmoral, idet denne gennem sine ubehagelige følgevirkninger automatisk stimulerer behovet for og længslen efter den lyse verdensmorals herredømme i verden, samtidig med at den gennem de affødte lidelser bidrager til etableringen af de organiske og dermed rent praktiske forudsætninger for et sådant herredømme (se eventuelt om lidelseseerfaringernes betydning for den humane evnes udvikling, lektion 84, stk. 50 – 52). Den lyse verdensmoral udvikler sig således automatisk af den mørke verdensmoral, akkurat som den -voksne automatisk udvikler sig af barnet, og verdensgenløsningen fungerer i forhold hertil som en guddommelig service, der skal tjene til at stimulere og præge den naturlige udvikling på en måde, der forskåner menneskeheden for unødige lidelser -herunder ikke mindst den fortvivlelse, der i perioder kan gribe mennesket, når det vandrer i mørket og begynder at længes efter lyset, men ikke kan se vej eller sti. Tydeligere kan det da heller ikke dokumenteres, at verdensgenløsningsprincippet i virkeligheden er et forældreprincip i forstørret målestok (se evt. lektion 64).

5.57.

Som hermed klarlagt afspejler den aktuelle verdenssituation tydeligt den kamp mellem den mørke og den lyse verdensmorals kræfter, der fører til behovet for en ny verdensgenløsning, uden at det i øvrigt dementerer tesen om den moralske progression. og ved at undersøge de mekanismer, der herunder gør sig gældende, vil vi kunne danne os et principielt indtryk af de situationer, der i alle tidligere fortilfælde har gjort sig gældende.

5.58.

Som udgangspunkt for vor undersøgelse af den aktuelle verdenssituation vil vi vælge at stille det spørgsmål, om mennesket i al fremtid skal være afhængigt af verdensgenløsningsprincippet?

Svaret er naturligvis "nej". Mennesket er kun afhængigt af dette skaberprincip, så længe den mørke verdensmoral hersker over den lyse, idet dette samtidig indebærer den tilstand af kosmisk bevidstløshed, der udelukker individet fra gennem personlig sansning at erkende sandheden om livet og dets evige love. Der vil således komme en dag, hvor verdensgenløsningsprincippet ikke længere manifesterer sig på denne klode, simpelthen fordi der ikke er brug for det. Også heri ligner det forældreprincippet, der jo kun gør sig gældende, så længe barnet ikke er modent nok til at stå på egne ben -fysisk som psykisk.

5.59.

Det har allerede været omtalt, at den aktuelle verdenssituation i virkeligheden udtrykker en umådelig intens appel til verdensgenløsningsprincippet om at gøre sig gældende. og ligeledes er det blevet antydnet, at menneskeheden gennem åndsvidenskabens åbenbaring faktisk allerede er blevet bønnet. Vi skal snart blive bekendt med de grunde, der støtter denne opfattelse, men forinden skal vi gøre os fortrolige med Martinus' udsagn om, at menneskeheden gennem sit møde med netop åndsvidenskabens er i berøring med den sidste store udladning fra verdensgenløsningsprincippet her på denne klode. Virkningerne af det tyvende århundredes verdensgenløsning vil nemlig vise sig vældige og langtrækkende nok til med uimodståelig kraft at føre menneskeheden frem til den tilstand af kosmisk forklarelse, der ved selvsyn lader den skue det kompleks af kosmiske love, principper og sandheder, der til alle tider har været verdensgenløsernes forudsætning for at kunne spille en rolle som åndelige vejledere og førerskikkelser, og som dermed kvalificerede dem til funktionen som netop

verdensgenløserne. Og nået hertil har menneskeheden naturligvis ikke mere behov for assistance "udefra".

5.60.

Idet den såkaldte homokratiske fase, som allerede berørt i lektion 78, stk. 96, er en epoke kendetegnet ved tiltagende udfoldelse af menneskelighed og dermed lys verdensmoral, vil et blik på den aktuelle verdenssituation som et første udtryk for erkendelse lade os forstå, at samme homokratiske fase i sine indledende stadier må omfatte nogle relativt pludselige og særdeles dybtgående omvæltninger i det menneskelige livsmønster. Thi uden sådanne vil verden fortsat gennem lange tider overvejende være præget af den mørke verdensmoral, hvilket imidlertid udelukkes gennem det faktum, at den homokratiske fase faktisk allerede i tiden omkring tyverne i dette århundrede tog sin spæde begyndelse. I bibelen er disse omvæltninger skildret som dommedag og som himlens og jordens undergang, ligesom der tales om en optakt hertil i form af "de sidste tider".

For de fleste mennesker har disse drastiske, bibelske begreber hidtil kun haft et vagt og tåget indhold. Gennem studiet af de kosmiske analyser kommer de imidlertid til syne som særdeles klare og markante faktorer i den menneskelige udviklingsproces. Ydermere som faktorer, der på vital måde angår vort makrovæsen, jordklodens moralske udvikling, og det på en måde, der lader disse to sæt udviklingsforløb menneskeheden og jordklodens -komme til syne som nøje forbundne og synkroniserede fænomener. Vort studium af den homokratiske fase bliver derved samtidig indirekte et studium af disse vitale makroprocesser.

5.61.

Som netop antydnet og begrundet er himlens og jordens undergang faktisk ikke nogen fjern, fremtidig begivenhed, men derimod en proces, der allerede nu er under udvikling. Helt nøjagtigt lød startskuddet den 28. juni 1914 i den bosniske hovedstad Sarajevo. Det var på denne dag, den unge serbiske student Gavrilo Princip med præcise pistolskud myrdede det østrig-ungarske tronfølgerpar, og det var som bekendt dette attentat, der angiveligt førte til udløsning af den første verdenskrig. Og med denne var den proces indledt, der her beskrives som himlens og jordens undergang, og som efter alt at dømme vil få et tidsmæssigt omfang svarende til resten af dette århundrede. Det tyvende århundrede vil således komme til at stå i historien som himlens og jordens undergangsårhundrede.

5.62.

Forud for denne undergangsepoke optræder en anden, der kan betegnes som dens optakt, og som i overensstemmelse hermed gør sig fortjent til betegnelsen "de sidste tider". Også for denne periode gælder det, at det næsten på dato er muligt at fastslå dens start i hvert fald med hensyn til dens mest progressive fase -idet den indledende begivenhed bestod i offentliggørelsen af den polske astronom Nicolaus Kopernikus' heliocentriske verdensmodel (den siger, at ikke jorden, men solen er planetsystemets centrum).

Dette fandt sted i året 1543 (Kopernikus' dødsår) og kom til at virke som en umådelig fødselsimpuls til en kulturfaktor, der i forbindelse med Renæssancens opblomstring længe havde ligget i svøb, og som efterhånden skulle komme til at erobre hele jorden på bekostning af ikke alene kirkens, men tilmed selvereligionens hidtil gældende indflydelse. Denne ny kulturfaktor var naturvidenskaben.

Når offentliggørelsen af de kopernikanske tanker kan sættes i forbindelse med begrebsdannelsen "de sidste tider", skyldes det den indflydelse, naturvidenskaben gennem sin udvikling skulle få på menneskets følelsesliv, tanke- og forestillingsliv samt moralopfattelse, hvortil kommer den verdensomvæltende indflydelse på menneskets praktiske liv, den gennem sine teknologiske resultater

eller "spin off's" kom til at afføde. Denne indflydelse som helhed leder nemlig direkte frem til en verdensomspændende katastrofe af uoprettelig karakter, altså den katastrofe, vi her beskriver som himlens og jordens undergang.

5.63.

Idet perioden "de sidste tider" -spænder over små fire århundreder, er det naturligvis ikke muligt her at indlade sig på en indgående beskrivelse af den undergangsudvikling, den er ramme om, men følgende hovedtræk kan fremhæves.

Straks fra første færd mødte det kopernikanske solsystem modstand fra kirkens side, den katolske såvel som den reformerte. Hidtil havde man været vant til at betragte jorden og mennesket som den prægtigste sten i Guds skaberværk, ja som selve universets centrum, og man opfattede på denne baggrund tanken om solsystemet som et blasfemisk angreb på kirkens autoritet og på den rette tro. Følgelig var det kirkens hellige pligt med alle midler at bekæmpe disse tanker, og det blev de. Efter at være blevet angivet til inkquisitionen af en skuffet beundrer brændes f.eks. således år 1600 på blomstertorvet i Rom en af solsystemets varmeste og ivrigste fortalere, dominikanermunken Giordano Bruno (1548 -1600).

Med splittelsen af kirkens enhed (reformationen) og med bogtrykkerkunstens opfindelse omkring midten af 1500-tallet mister kirken imidlertid langsomt men sikkert sit greb om udviklingen. De kopernikanske tanker bliver sammen med mange andre "nye ideer" spredt vidt omkring og begynder så småt at få indflydelse på de folkelige masser; og nye forsvarere for solsystemets gyldighed træder til. Især den tyske astronom Johannes Kepler (1571 -1630), hvem det med støtte i den danske astronom Tycho Brahes omfattende optegnelser lykkes at føre matematisk bevis for de love, der behersker solsystemet. Men netop med Kepler begynder for alvor den udvikling inden for naturvidenskaben, der leder frem til himlens og jordens undergang. Skønt selv religiøs opfattede Kepler solsystemet og hele verden som en rent mekanisk foreteelse, og gennem Galileis strenge objektivitetskrav samt Newtons strålende inspirationer bredte den mekanistiske opfattelsesmåde sig efterhånden til alle de grene, der udviklede sig på naturvidenskabens hastigt voksende træ på godt og ondt, således at man ved slutningen af det nittende århundrede var kommet til en rent mekanistisk opfattelse af hele tilværelsen, omfattende såvel de livløse tings som de levende væseners verden - herunder fysiologiske processer, bevidsthedsprocesser m.m. Så fuldstændigt imødekom dette "mekanistiske verdensbillede" menneskets fordring til svar på livets og tilværelsens problemer, at man omkring 1880-erne i hovedsagen regnede det for fuldendt og afsluttet. Der kunne højst være tale om nogle mindre justeringer her og der; i alt væsentligt var billedet færdigt og naturvidenskabens rolle dermed udspillet.

Det skulle imidlertid vise sig, at netop disse mindre justeringer førte til opdagelsen af helt nye sider ved tilværelsen, hvis eksistens man hidtil ikke havde anet, og som aldeles ikke lod sig indordne i det mekaniske verdensbillede. Det var undersøgelser og målinger af forholdene omkring lysets udbredelse og hastighed samt målinger af varmestrålingen, der førte til disse konklusioner, hvor førstnævnte gennem Albert Einsteins originale tænkning resulterede i den specielle relativitetsteori (1905), mens sidstnævnte førte til udviklingen af kvanteteorien, hvis grundlæggende ide - energikvantet -første gang blev formuleret af Max Planck i året 1900. -For relativitetsteoriens vedkommende fremkom denne som en afrunding af den klassiske fysik og det mekaniske verdensbillede, samtidig med at den blev den ene af hovedhjørnesteenerne i det, vi kalder "det nye fysiske verdensbillede". Og med hensyn til kvanteteorien udgør denne den anden af dette nye verdensbilledes hovedhjørnesteener. For naturvidenskaben betød overgangen til det tyvende århundrede med andre ord på en og samme tid afslutningen på én epoke og indledningen til en ny,

hvilket i kosmologiens lys svarer til afslutningen af "de sidste tider" og indledningen af den homokratiske fase (marts 1921).

5.64.

Når det her har interesse at præcisere disse historiske data, skyldes det netop, at de på det erkendelsesmæssige område betegner afslutningen på "de sidste tiders" periode. Og undersøger man indholdet af den vundne erkendelse indtil da, bliver det samtidig klart, hvorfor denne betegnelse er berettiget. Efterhånden som den mekaniske erkendelse vandt frem, aftog nemlig tilsvarende behovet for en Gud som forklaring på naturens fænomener og tildragelser. Disse kunne alle såre enkelt forklares på grundlag af de forholdsvis få og simple naturlove, forskningen havde bragt for dagen. Med udviklingen af kemien og molekylærbiologien kunne tilmed processerne i de levende væsener forklares mekanisk; således også bevidsthedslivet, der helt op til vor tid opfattes som slet og ret en funktion af fysisk-kemiske processer -altså som et såkaldt epi-fænomen -(f.eks. Monod 1972).

Sammenfattende kan man sige, at med naturvidenskaben kom positivismen samt den religiøse og metafysiske skepticisme ind i verden med den rent materialistiske ateisme som endeligt resultat (Gud var død). Med denne fulgte den homocentriske livsopfattelses sammenbrud i form af menneskets nedstyrtning fra en position som overordnet åndsvæsen til en status som prosaisk og forgængelig materiefunktion. Og i kølvandet herpå fulgte naturligvis moralsk skepticisme, tvivl og forvirring, der sluttelig ender i absurditetstro, værdibegrebernes totale sammenbrud, livsangst og fortvivlelse (punkere, skinheads m.fl.).

5.65.

Med denne situation er de psykologiske forudsætninger for himlens og jordens undergang etableret. De rent praktiske betingelser har den af naturvidenskaben afledte teknologi taget sig af, repræsenteret ved industrialiseringen, den globale oprustning, frembringelsen af masseødelæggelsesvåbnene, de af industrialiseringen motiverede økonomiske verdensmekanismer (privatkapitalisme, statskapitalisme, socialisme m.m.), de mellemfolkelige samfærdsels- og kommunikationssystemers udbygning samt den heraf afledte mellemfolkelige afhængighed, dvs. den globale integration. Og endelig -som en foreløbig slutsten -forureningen af det globale miljø, samt indirekte befolkningsekspllosionen. Med andre ord: naturvidenskaben har frembragt både de psykologiske og de praktiske forudsætninger for at "djævelen kan komme til at rase i al sin magt og væld", som der står skrevet.

At dette er blevet resultatet, kan man imidlertid ikke bebrejde hverken naturvidenskaben eller dens enkelte udøvere, idet denne institution gennem fordring til den strengeste selvdisciplin ikke har foretaget sig noget som helst andet end at søge efter gyldige svar på de spørgsmål om livet, naturen og universet, som mennesket kunne stille, dvs. har søgt sandheden. Man har herunder også haft assistance af en lang række filosoffer, der på hver sin måde har søgt at bidrage til sandhedens erkendelse. Som følge heraf kan hverken naturvidenskaben eller filosofien dadles for karakteren af det resultat, der er blevet nået. Dette må i virkeligheden betragtes som et naturligt og uundgåeligt skridt på vejen mod såvel moralsk som intellektuel fuldkommenhed, dvs. en høj-intellektuel tilstand i form af kosmisk bevidsthed. Og at dette skridt samtidig i en vis forstand har betydet døden for en anden stor kulturinstitution, nemlig den religiøse og dermed kirken i ordets bredeste forstand, ændrer intet, men må snarere betragtes som en understregning af det berettigede i udtrykket "de sidste tider". For såvel kirken som trosreligionen har tiden siden Middelalderens afslutning og Renæssansens begyndelse i sandhed formet sig som en nedgangsperiode, der synes at lede direkte frem mod den totale undergang, eftersom de naturvidenskabelige kendsgerninger på den ene side og de kirkelige trosdogmer på den anden (i sidstnævntes disfavør) må siges at være udpræget

inkommensurable eller uforenelige størrelser. Og hvad der gælder for den kristne kirke gælder for overhovedet alle trosreligioner på jorden i den udstrækning, deres læresætninger rent faktisk er ude af kontakt med virkeligheden, og de i øvrigt berøres af naturvidenskabens indflydelse.

5.66.

Med disse yderst summariske betragtninger som ledetråd skulle det være muligt for læseren selv at foretage en grundig undersøgelse af perioden "de sidste tider", og vi kan derfor herefter vende os mod en nærmere redegørelse for, hvad der ligger i begrebet "himlens og jordens undergang", der som tidligere nævnt er en periode af små hundrede års varighed, og som tager sit udgangspunkt i det fatale fyrsteattentat i Sarajevo den 28. juni 1914.

5.67.

Ved begrebet "himlens undergang" forstås Martinus naturligvis ikke en sammenstyrtning af himmelhvælvet eller noget i den retning. Det er derimod et symbolsk udtryk for sammenbrud og undergang af den del af menneskeheden bevidsthedsindhold, der giver sig udtryk i den enpolede, egocentrisk-materialistiske livsholdning. Man kan også definere denne "himmel" som den mørke verdensmorals magtdyrkende idealverden eller det dyre-menneskelige tankeklima i den menneskelige bevidsthed. Til denne himmel hører også flertallet af alle de hidtil gældende religiøse trosforestillinger om liv og død, straf og belønning, frelse og fortabelse samt opfattelsen af Gud som et væsen i menneskets billede (undertiden tilmed et hankønsvæsen), man kan føre bag lyset og købslå med som en anden kræmmer, og hvis dispositioner og aktiviteter man tror at kunne måle med menneskelig alen. Det er denne himmel eller mentale verden, der er dømt til undergang. Ikke som følge af et guddommeligt magtbud, men fordi den i pagt med sin selvmorderiske natur udlever og destruerer sig selv.

5.68.

Dette viser sig i praksis gennem fænomenet "jordens undergang", hvorved ikke skal forstås jordklodelegemets bogstavelige destruktion eller tilintetgørelse, men derimod frem for alt en tilintetgørelse af hele det system af institutioner på jorden, der under ét kan betegnes som "magtens apparat", og hvortil ikke mindst "kirkerne", militærvæsenet og de økonomiske magtmekanismer hører. Selve jordkloden vil ifølge Martinus bestå og med den menneskeheden og alt øvrigt liv på jorden. Og til afløsning af den himmel, som går under, vil en ny himmel vokse frem, nemlig en himmel repræsenteret ved den lyse verdensmorals idealverden og dermed et kristus-menneskeligt tankeklima, der giver sig udtryk i en dobbeltpolet, humanistisk-altruistisk livsholdning. Denne "lyse" himmel eksisterer allerede i dag som vage længsler inden i mennesket side om side med den "mørke" himmel, men formår ikke at fortrænge denne i en sådan grad, at det giver sig udtryk i dannelsen af en ny jord. Sporadisk finder det sted i form af "pletvise" humanistiske aktiviteter (FN, Røde Kors, de humanistiske hjælpeorganisationer, Amnesty International m.fl.), men den lyse himmel vil først for alvor bryde frem og gøre sig gældende, når den mørke himmel med tilhørende fysisk magtinstrumentarium er gået under; og først da vil den også for alvor kunne afføde en ny jord; dvs. et system af institutioner, der under ét kan betegnes som rettens og næstekærlighedens apparat. Og først når dette er sket, vil en stabil og ubrydelig fred være sikret på jorden; og med den etableret vil den homokratiske fase i menneskeheden moralske udvikling for alvor tage sin begyndelse.

5.69.

Med baggrund i disse oplysninger skal vi nu i summariske træk hæfte os ved en række faktorer, der bekræfter, at de dræbende pistol-skud i Sarajevo den 28. juni 1914 betød indledningen til den periode, der i Bibelen er profeteret som himlens og jordens undergang.

Karakteristisk for situationen på det tidspunkt var ifølge kompetente kulturhistorikere, at praktisk taget ingen i sin vildeste fantasi drømte om krig, og da slet ikke noget så uhyrligt som en verdenskrig. Siden den fransk-tyske krigs afslutning i 1871 havde der stort set hersket fred i selve Europa, og i ly af denne foregik en bemærkelsesværdig udvikling inden for kulturlivet på alle områder. Langt de fleste mennesker var trods vanskelige livsvilkår for manges vedkommende grebet af en stærk og begejstret fremskridtstro, og med liberalismens hævde af den enkeltes frihed og uafhængighed var der fulgt en betydelig udvikling af humanitetsfølelsen, der bl.a. gav sig udtryk i mildning af strafferetten, udvikling af børneforsorgen, og som endog omfattede interesse for dyrebeskyttelse. Det mellemfolkelige samkvem i Europa var i stærk tiltagen, og alle lande kappedes om førsterangen inden for videnskab, kunst, kultur og sport. Handel og internationale konferencer blomstrede, og intet tydede på, at en forfærdelig krig stod for døren; det så meget mindre som alt, hvad der hed vold og blodsudgydelse ud fra såvel verdslige som kulturelle og religiøse bevæggrunde var i udpræget miskredit. Det er derfor ikke for meget sagt, at den første verdenskrig for langt de fleste kom uventet som "en tyv om natten" og således også på dette punkt opfyldte en bibelsk profeti.

Hvordan kunne det gå til? -I virkeligheden lader det sig ikke gøre at forklare tilfældet endegyldigt under henvisning til hverken nationale, sociale eller økonomiske spændinger, hvilke med kapitalismens og imperialismens udvikling siden 1880-erne unægteligt også gjorde sig kraftigt gældende i det første tiår af det tyvende århundrede, side om side med de positive tilstande. Den virkelige grund skal ifølge Martinus søges i vort makrovæsen, jordklodens udviklingsmæssige situation på dette tidspunkt.

5.70.

Denne situation bestod ifølge det intuitive klarsyn i, at jordkloden som følge af visse kosmiske skaberimpulsers indstråling for sit eget vedkommende var trådt ind i en fase af sin moralske udvikling, der var ensbetydende med mørkets endegyldige fordrivelse fra bevidstheden, og som betegner optakten til dén betagende indvielsesproces, Martinus kalder "den store fødsel" (se evt. lektion 57).

Denne optakt oplever jordkloden i lighed med alle andre levende væsener som et afsluttende indre opgør med resterne af den mørke verdensmorals tilstedeværelse i bevidstheden (dvs. selviskheden og forfængeligheden -se evt. Martinus "Vejen til indvielse"), et opgør, gennem hvilket disse sidste "tærskelens vogtere" for al fremtid fordrives.

Dette slutopgør må imidlertid ikke betragtes som noget akut eller isoleret fænomen, men skal derimod ses som slutfasen i en relativ langvarig proces eller krise, der er gået forud, og gennem hvilken jordklodens viljestyrke og samvittighedskræfter radikalt er blevet mobiliseret til fordel for et definitivt moralsk vendepunkt. Det er denne moralske krises sidste afgørende stadier, mennesket som foran beskrevet har oplevet som perioden "de sidste tider", og som bl.a. har formet sig som en tiltagende underminering af hidtil gældende opfattelser af verden, af religionen, af Gud, af det åndelige, af menneskets og de øvrige levende væseners værd, af ret og uret osv., og som i øvrigt har været ledsaget af en tiltagende materialisme, nationalegoisme og stræben efter verdslig magt.

Ud fra bestemte kriterier kan man med temmelig stor nøjagtighed bestemme, hvor længe denne slutfase har stået på, udtrykt i jordklodens tidsopfattelse. Ansætter man nemlig jordklodens fysiske alder til ca. fire milliarder menneskeår, således som naturvidenskaben er tilbøjelig til, og dens kosmiske alder til ca. 30 år, således som Martinus hævder, da får man en tidsrelation, efter hvilken et menneskeår så nogenlunde svarer til et kvart klodesekund. Og tiden siden offentliggørelsen af det kopernikanske solsystem i 1543 og frem til år 1900, hvor indstrålingen af de føromtalte kosmiske skaberimpulser begynder, dvs. 357 menneskeår, vil efter denne tidsrelation svare til ca. 90 klodesekunder eller halvandet klodeminut. På samme måde svarer det tyvende århundrede -altså

den periode, gennem hvilken himlens og jordens undergang fuldbyrder sig -i jordklodens tidsfornemmelse til ca. 25 klodese sekunder.

Set på denne baggrund er det sikkert klart for læseren, at den her berørte krise for jordklodens vedkommende må ses i et betydeligt større perspektiv end det tidsrum af 357 år, perioden "de sidste tider" spænder over. Nævnte krise skal i virkeligheden sættes i forbindelse med dét vældige tidsafsnit, hele det jordiske menneskes fysiske udviklingsforløb repræsenterer, og her især den del af dette tidsrum, der tager sin begyndelse med det ny, vidende menneskes opdukken (homo sapiens). Denne begivenhed placerer sig ca. 160.000 menneskeår tilbage i tiden og udgør dermed i jordklodens tidsfornemmelse et tidspunkt, der ligger ca. 11 timer og 10 minutter tilbage i tiden. Det er nemlig inden for dette tidsrum, den her berørte åndelige krise træder ind i en afgørende fase, der som sagt når sin helt tilspidsede form omkring tidspunktet for offentliggørelsen af modellen for solsystemet og sluttelig fører til den resterende mørke verdensmorals definitive udrensning under forløbet af det tyvende århundrede.

(En mere udførlig redegørelse for den human/globaltidsrelation er offentliggjort i tidsskriftet Kosmos nr. 3, 4 og 5 1974.).

5.71.

Det er altså først og fremmest i jordklodevæsenets indre sjæleliv, man finder den virkelige forklaring på det tilsyneladende umotiverede udbrud af den første verdenskrig, hvilket synspunkt indirekte bestyrkes af den måde, hvorpå dette udbrud fandt sted.

Den tilsyneladende anledning til krigsudbruddet var som sagt fyrsteattentatet i Sarajevo. Imidlertid tyder særdeles meget på, at alle ansvarlige diplomater og statsmænd i Europa på ingen måde ønskede, at denne tragiske begivenhed skulle udvikle sig til blot en mindre krig -endsige en storkrig. Man var -trods erkendelsen af det uholdbare i de herskende spændinger i Balkanområdet - overvejende stemt for en symbolsk afstraffelse af Serbien, eventuelt forbundet med en mindre, men alligevel betydningsfuld politisk gevinst for det østrig-ungarske monarki i dets spændte forhold til netop Serbien. Men takket være pres og intrige fra en ellers svag og ubetydelig diplomat, den nylig udnævnte østrigske udenrigsminister Grev Berchtold, kom det til at gå helt anderledes. Med afsendelsen af det berømte 48-timers ultimatum til Serbien den 23. juli 1914 blev en udvikling sat i skred, som takket være fortsat pression fra Grev Berchtolds side -og på trods af bred og ihærdig diplomatisk modaktivitet -ikke lod sig standse, således at nævnte udvikling sidst i juli og først i august måned i dette skæbneår mundede ud i diverse krigserklæringer. Den første verdenskrig holdt således sit indtog i modstrid med størsteparten af hele den europæiske befolknings ønsker, og på trods af alle betydende statsmænds -herunder også fra aksemagternes side -forsøg på ad diplomatisk vej at hindre det, hvilket harmonerer med, at den virkelige drivkraft bag denne udvikling var af makrokosmisk natur.

5.72.

Efter denne det menneskelige/diplomatiske plans demonstration af afmagt over for den makrokosmiske viljeføring var skuepladsen overladt til generalerne, dvs. det dræbende princip og dermed nedbrydningsprincipets specialister. Og som vi ved, viste disse sig opgaven voksen. I løbet af de fire år (dvs. ét klodese sekund!) verdenskrigen varede, lykkedes det disse eksperter i dødens håndværk at berøve ti millioner mennesker livet under de mest forfærdelige omstændigheder. Takket være den vidt fremskredne industrialisering i Europa og Amerika kunne krigen nemlig føres i et omfang og med midler, man aldrig tidligere havde kendt mage til. Automatiske våben af høj ydeevne, kæmpekanoner og kæmpemortérer, håndgranater, flammekastere, landminer, giftgas, tanks, flyvemaskiner, kæmpemæssige slagskibe og snigende ubåde var nogle af de midler, hvormed

nationerne eksekverede dette blodige favntag. Og så skrækkelige var de fysiske virkninger og menneskelige tab, at det til fuldkommenhed afromantiserede krigens princip. Dette sidste må naturligvis ud fra et fredsønske betragtes som en gevinst, men de samme virkninger omstyrtede også definitivt menneskets tro på sig selv og i endnu højere grad troen på en alkærlig og almægtig Gud. Hvordan kunne en sådan Gud dog tillade disse myrderier, hvis han var til? – Kun ét eneste fornuftigt svar synes muligt: menneskeheden skulle i dette forfærdelige ragnarok én gang for alle sone fortidens brøde og samtidig lære, at krig for al fremtid var udelukket som middel til at løse mellemfolkelige modsætningsforhold. Den første verdenskrig blev derved krigen MOD krigen; dette var den eneste mulige acceptable forklaring, hvis ikke man skulle havne i en desillusionering, der var lige så total som krigen selv. Men det var ikke alle, der kunne acceptere denne forklaring, og tiden, der fulgte efter krigens afslutning, skulle hurtigt vise de forhåbningsfulde, at de var på vildspor. Thi i fredens vilkår for den tabende part (ikke mindst i den måde, hvorpå disse vilkår blev administreret af sejrherrene) samt i de økonomiske, kulturelle og sociale følger af verdenskrigen skulle kimen til en ny storkrig ligge gemt.

5.73.

Den første verdenskrig kom altså til at betyde en dybtgående rystelse af hele menneskehedens åndelige og fysiske fundament *). Og hvad slagmarkernes infernalske begivenheder og scenarier manglede heri, skulle netop tiden efter krigen komme til at bidrage med. Om end langt mindre dramatisk i den ydre form afsløredes det på effektiv vis, at grundlaget for den fremskridtsprægede atmosfære i tiden før krigen havde været yderst spinkelt. Og heraf fremgår denne frygtelige krigs egentlige kosmiske betydning. Verdenskrigen var på én og samme tid en afsløring, en dom og en udviklingsspore. Den var en afsløring af og en dom over menneskets sande moralske standard. Og den var en udviklingsspore i den forstand, at den a) for det første oprev og omstyrtede væsentlige grundpiller i den samfundsorden, der havde hersket forud for krigens udbrud, og betød således en udfordring til skabelsen af noget nyt at sætte i stedet,

b) for det andet som forudsætning for sin gennemførelse stillede krav til en indsats inden for videnskab, teknologi, industri og økonomi af hidtil ukendt omfang,

c) for det tredje i sin egenskab af en umådelig opslidningsproces definitivt udelukkede tilbagevenden til tidligere tiders tilstande, hvilket også de nye grænsedragninger og nationale magtkonstellationer var supplerende garantier for.

Og herved afslører den første verdenskrig sig klart og tydeligt som en undergangsakt -ikke blot for de ti millioner faldne og endnu flere sårede og invaliderede med pårørende osv., men simpelthen for både menneskets hidtidige "himmel" og for dets "jord" rent generelt. Den var simpelt hen første akt i et enestående kosmisk skæbnedrama; i samme forbindelse kan tiden mellem første og anden verdenskrig betragtes som en mellemakt, der naturligt fremgår af førsteakten, og med logisk konsekvens og nødvendighed leder frem til andenakten.

*) Se f.eks. Stefan Zweig: "Verden af i går" eller lyt til Maurice Ravel: "La valse".

5.74.

Denne andenakt er naturligvis den anden verdenskrig, der i virkeligheden blot er en gentagelse og videreførelse af principperne i første verdenskrig, blot i betydeligt forøget skala. Med sine enorme omkostninger udtrykt i ca. 53 millioner tabte menneskeliv samt ødelagte værdier for ca. to tusind milliarder dollars (regnet i 1945-købekraft) for slet ikke at tale om de flere hundrede millioner mennesker, der på anden måde blev lidelsesmæssigt påvirket af de militære operationer, førte denne krig til et totalt globalt sammenbrud af vestens rationalistiske og materialistiske kultur således som

det netop nu for alvor begynder at vise sig (i blandt andet ungdomsoprør; beat-kultur; rocker-, punker-og skinhead-kultur; BZ- ere; Hells Angels Legion; satanisme og hekkesabbater mm.). Og den afslører sig derigennem i endnu højere grad end første verdenskrig som en undergangsproces. Hvad der efter denne var ladet tilbage af tro på mennesket, håb for menneskeheden og tillid til en Gud eller et forsyn blev gennem den anden verdenskrigs uhyrlige totalitet og utrolige grusomhed, dens nedslagtning af civilbefolkninger, dens koncentrationslejre, gaskamre osv. totalt splintret og frembragte i mennesket en følelse af dystrethed, fortvivlelse, håbløshed og fortabthed, som der ingen flugt eller redning syntes at være fra. Måske med undtagelse af en næsten neurotisk koncentration og indstilling på materielle forbrugsmuligheder. Og paradoksalt nok skulle en af verdenskrigens følger vise sig at blive et rigeligt tilbud på dette område. Som følge af en yderst målbevidst genopbygningsindsats på den ene side, og takket være de af krigen fremtvungne videnskabelige og teknologiske fremskridt på den anden side blev krigen fysiske spor relativt hurtigt visket ud og gav - især i USA, Japan og Vesteuropa -plads for en produktions-og forbrugsaktivitet af hidtil ukendte dimensioner, i hvilken næsten utrolige økonomiske kræfter var impliceret. Men det har ikke kunnet hindre de åndelige, kulturelle og moralske virkninger af verdenskrigen i at gøre sig gældende. Gud var for alvor død, og ligeledes var meningen med livet og troen på mennesket og dets fremtid afgået ved døden. Og ikke mindst var det faste holdepunkt for en moralopfattelse eller moralkodeks definitivt forsvundet ud af tilværelsen. Livet var i dybeste forstand blevet et absurd og meningsløst "her og nu". Den eneste mening, man kunne tilskrive det, var den mening, man selv lagde ind i det. Livets mening var med andre ord blevet et rent subjektivt, menneskeligt påfund uden nogen som helst objektiv dækning. En betragtning, der i øvrigt helt falder i tråd med den af naturvidenskaben hævdede prosaisk-materialistiske opfattelse af mennesket som en fysisk/kemisk maskine. Og i naturlig konsekvens heraf fremviser efterhånden ikke mindst de vestlige samfund -men til en vis grad også de socialistiske -i stigende grad en kombination af rastløst livsjag, fortrængt livsfrygt og åbenlys dødsangst, ligesom et præg af opløsning i voksende grad og omfang gør sig gældende på det ene område efter det andet. Menneskets himmel og jord er for alvor på vej til at gå under.

5.75.

Det er her nærliggende at spørge, om tiden efter den anden verdenskrig i lighed med tiden efter den første er en mellemakt, der på et tidspunkt skal afløses af en afsluttende og dermed afgørende tredje akt i det her skitserede kosmiske undergangsdrama?

Svaret er -følelsesmæssigt set -ulykkeligvis "ja"! Den anden verdenskrig var, som før berørt, en videreførelse af den undergangsproces, som den første verdenskrig indledte, men ikke nogen afslutning.

Dette fremgår alene af det faktum, at den anden verdenskrig ikke førte til en total omstyrning af den gamle verdensorden, men kun til en dybtgående rystelse og delvis sprængning af den, hvilket i praksis bekræftes derved, at efterkrigstiden på det politiske og økonomiske område stort set har betydet en fortsættelse ad de gamle baner. Ganske vist var den første efterkrigstid præget af et oprigtigt ønske om "nytænkning" udtrykt bl.a. i oprettelsen af "De forenede Nationer" (FN); men det skulle hurtigt vise sig, at "den gamle Adam" -udtrykt ved den egoistiske, nationalistiske, magtpolitiske og imperialistiske tendens stadig levede i bedste velgående. Og inden længe var det internationale tøjbrud afløst af den kolde krigs beherskede temperaturgrader. Verden deltes i to supermagter, der repræsenterede hver sit politiske og økonomiske system og som begge bejlede til verdensmagten(!). Og faktisk har efterkrigstiden formet sig som en uafbrudt tvekamp mellem disse to supermagter, præget af uhyrlig kaprustning, politiske intriger samt økonomisk og militær pression. Herunder har også en indtrængende bejlen til den såkaldte "tredje verden" fundet sted, og med det resultat, at denne verden med national opvågningen og

bevidsthedsgørelse til følge i større eller mindre omfang er blevet impliceret og engageret i magtspillet.

Set under en kosmisk synsvinkel betyder hele denne polarisering af kræfterne og interesserne en udvikling, som i tidens fylde vil inddrage hele menneskeheden i tredjeakten af det kosmiske verdensdrama, hvorved denne tredjeakt vil få et sådant omfang og sådanne konsekvenser, at kun ét udtryk vil være passende som betegnelse for den, nemlig udtrykket "dommedag". Og med denne vil fænomenet "himlens og jordens undergang" fuldbyrdes. Hvornår det sker, vil med Jesu ord, ingen kunne sige:

"Himlen og jorden skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. Men den dag og time kender ingen, ikke engang himlens engle, ja ikke engang sønnen, kun faderen alene". (Matt. 24, 35-36).

Det kan imidlertid regnes for sikkert, at katastrofen ikke vil indtræde førend situationen som helhed er lige så moden, som det f.eks. var tilfældet i Rusland i tiden forud for revolutionen i 1917. I mange henseender kan netop den russiske revolution betragtes som model eller miniatureudgave af den store globale "revolution", som er i vente, idet den udtrykker ét riges indre opløsning og undergang kombineret med et nyt riges fødsel og udvikling. Men her hører ligheden til gengæld også op. Jordklodens fremtid består ikke i dannelsen af et globalt, kommunistisk diktatur, men i tilsynekomsten af et klodeomspændende homokratisk verdensrige.

Set på baggrund af disse umiddelbart forestående begivenheder er det ikke så sært, at kunsten i sin egenskab af en særlig følsom antenne og pulsmåler i menneskeheden fælleslegeme på det ene område efter det andet begynder at udtrykke undergangsstemning, således som f.eks. beat-punk-og rockmusikken i stigende grad er et eksempel på. Disse udtryksformer røber umiskendeligt, hvad det er, menneskeheden er på vej imod. Derimod røber de ikke så tydeligt, hvad udgangen på dramaet skal blive altså hvad der befinder sig på den anden side "dommedag". De fortæller ikke, at en ny og langt mere vidunderlig himmel skal afløse den, som går under, og at en ny, betagende jord skal træde i stedet for den, der forgår. De fortæller kort sagt ikke, at "dommedag" eller den tredje verdenskrig vil blive dét vendepunkt i menneskeheden og klodens historie, hvor lyset endelig og endegyldigt får overtaget over mørket; hvor freden vil komme til at herske suverænt over krigen, og hvor retten vil komme til at beherske magten, således at den homokratiske æra i menneskeheden lange og hidtil smertefulde evolutionsforløb for alvor kan siges at være indledt.

5.76.

Når den tredje verdenskrig vil kunne få et sådant løfterigt udfald, skyldes det først og fremmest, at den ikke vil efterlade nogen vinder eller sejrherre. Alle parter vil være tabere, og det i et sådant omfang, at det vil være totalt udelukket at genopbygge verden efter de gamle retningslinier. Samtlige magtens institutioner, de være sig politiske, militære eller økonomiske, vil være håbløst knust og kompromitteret i selve deres grundlag, og dertil vil i gennemført grad de mennesker blive ramt af krigen, som er magtprincippet dyrkere og forbundsfæller. Dette vil være en følge af en speciel, men ikke nærmere forklaret guddommelig overvågelse og styring af katastrofen, som må ses i sammenhæng med det faktum, at samme katastrofe for jordklodevæsenet betyder den endegyldige udbrænding af mørket i bevidstheden, der sætter den store fødsel i gang, og hvilken proces altid er overvåget af guddommelige "fødselshjælpere", der sikrer, at individet overlever og ikke bukker under for indslaget af de stærke kosmiske energier. Det er denne styring og overvågelse, der i Bibelen er blevet skildret som menneskeheden adskillelse i bukke og får, og som der er hentydet til med de kryptiske Jesu-ord:

"Og dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske

frelst; men for de udvalgtes skyld skal disse dage afkortes". (Matt. 24.22).

5.77.

Hovedresultatet af denne udvikling i tingene vil være, at de mennesker der frem for alt vil "retten", og som i virkeligheden er "de udvalgte", der hentydes til i ovenstående bibelcitater, for første gang i klodens historie får lagt magten i hænderne. Og deres første skridt vil være at oprette en international, homokratisk verdensregering, der som en virkeliggørelse af de håb, der hidtil har været knyttet til et Folkeforbund og til et FN, omgående gennemfører en næsten total afrustning af nationerne samt en gennemgribende sanering af hele det felt, man under ét må betegne som produktions- og fordelingsystemet. -Vi skal i næste lektion komme ind på, hvad denne sanering rent praktisk vil komme til at bestå i, og derfor her slutte med at fastslå, at menneskeheden alene i kraft af disse enkle foranstaltninger aldrig mere vil komme til at opleve en adskillelse af retten og magten. At den kommende verdensregering er en international, homokratisk regering vil nemlig sige, at den i alle sine dispositioner og overalt på kloden først og sidst vil være ledet af hensynet til menneskelighed og kosmisk ansvarsfølelse (homokrati = menneskestyre). Og det betyder, at den for al fremtid vil være et ubestikkeligt instrument for den lyse verdensmorals manifestation. Med andre ord: den tid vil for bestandig være forbi, hvor det stadig gælder, at "de gode græder og de onde ler". Dette vil nemlig være en direkte følge af rettens og magtens uadskillige forening og indbyrdes prioritering.

PS.

Det bemærkes for en ordens skyld, at den foranstående og den efterfølgende skildring af menneskehedens dramatiske skæbnebane er baseret på mange, lange og indgående samtaler med Martinus om menneskehedens aktuelle situation, men at den herudover står for forfatterens egen regning.

Spørgsmål til lektion 85

1. Er det berettiget at tale om, at det tyvende århundrede fremviser netop de symptomer, som ved deres mængde og styrke erfaringsmæssigt udløser en aktion fra verdensgenløsningsprincippet?
2. I bekræftende fald af spørgsmål 1: er det rimeligt at tilkende den kosmiske åndsvidenskab en rolle i denne sammenhæng, således at forstå, at den giver svar, vejledning og trøst på en måde, der er på højde med situationen?
3. Bekræfter eller afkræfter den aktuelle verdenssituation tanken om verden som genstand for moralsk progression uden reelle tilbageslag?
4. Vil mennesket altid befinde sig i afhængighedsforhold til verdens-genløsningsprincippet?
5. a) Hvad forstås ved den homokratiske fase af det menneskelige udviklingsforløb, og b) hvornår tog den ifølge Martinus sin første spæde begyndelse?
6. a) Hvad forstås der kosmisk set ved begrebet "de sidste tider", og b) hvornår indledtes de?
7. Hvilken ny kulturfaktor opstår samtidig med indledningen til "de sidste tider"?
8. a) Hvad forstås der kosmisk set ved begrebet "himlens og jordens undergang" og b) er det muligt at lokalisere dette fænomen tidsmæssigt?

9. På hvilken måde har naturvidenskaben utilsigtet og ufrivilligt bidraget til processen "himlens og jordens undergang"?
10. Hvad forstår Martinus ved begrebet "den store fødsel"?
11. Hvorledes oplever jordklodevæsenet personligt perioden "de sidste tider" med dens kulmination i "himlens og jordens undergang"?
12. Hvad er omregningsforholdet mellem mennesketid og klodetid?
13. Hvor finder vi den sande, kosmiske årsag til udbruddet af 1. verdenskrig?
14. Hvilken stats-og samfundsform vil se dagens lys hinsides den såkaldte "dommedag"?
15. a) Hvilket prioritetsforhold vil der komme til at bestå mellem begreberne magt og ret i det ny menneskesamfund hinsides dommedag, og b) hvilke kræfter/instanser vil sikre denne prioriterings uomstødelighed?

Løsningen til lektion 84's opgavetillæg

1. Overvældende og udbredt lidelse, nød og elendighed (kombineret med savnet af kosmisk orientering, udtrykt ved åndelig rådvildhed (stk. 5-40).
2. En vældig partisanfører og frihedshelt, der kunne gengive jødefolket dets frihed og værdighed og på dette grundlag starte en oprørsbølge, der på lidt længere sigt kunne true hele romerriget (stk. 541).
3. Ved HELT at undsige magtbegrebet til fordel for en gennemført praktisering af den lyse verdensmoral (stk. 5-41).
4. At man mere eller mindre ubevidst har erkendt sin afmagt over for de etiske krav i Jesu lære og derfor har tillempet den det gældende præstationsniveau (stk. 5-41).
5. a) Ja; b) Jesu egne profetier om en kommende talsmand "den hellige ånd", der i "de sidste tider" skulle fremstå og fuldbyrde hans mission (stk. 5-41).
6. 1) At drage endegyldigt skel mellem den mørke og den lyse verdensmoral 2) At give et praktisk eksempel til efterfølgelse på en væremåde, der selv under de vanskeligste omstændigheder demonstrerede en total afvisning af den mørke verdensmorals virkemidler og total hengivelse til den lyse verdensmorals tænke-og handlemåde (stk. 5-41).
7. Den uindskrænkede tilgivelse og den totale tolerance (stk. 5-41).
8. Fordi det såkaldte onde hviler på en omfattende pulje af stærkt konsoliderede talentkerner på Cstadiet, hvorimod "det gode" som et langt spinklere grundlag kun støtter sig på forholdsvis få og svage talentkerner på A-og/eller B-stadiet (stk. 5-43).
9. Herved forstås den praktiske, fysiske erfaringstilegnelse -herunder ikke mindst med hensyn til smerter og lidelser (stk. 5-44).
10. En velovervejet kosmisk-kemisk praksis, der afstikker retningslinierne for væremådens udformning ved individets møde med livets forskellige tilkikkelser. Som eksempel kan nævnes det sæt handlingsmønstre, der definerer gentleman-idealet (stk. 5-45).

11. 1) følelseslegemets udviklingsgrad 2) summen og karakteren af personlige lidelsesperfaringer 3) den personlige pol-konstellation (stk. 5-46).
12. En udstråling fra det enkelte levende væsen, der for intuitionen nøjagtigt afslører vedkommendes etiske standard (stk. 5-46).
13. 1) følelseslegemet og dets udviklethed; 2) summen og karakteren af personlige lidelsesperfaringer.
14. Udtrykket "den humane evne" (stk. 5-47).
15. Et mål for etisk standard (stk. 5-47).
16. Den er ubevidst i den forstand, at individet ikke har dagsbevidst kendskab til de erfaringer, der i de enkelte tilfælde aktiverer medlidenhedsevnen, alias den humane evne (stk. 5-49, 50).
17. Ved at forene dem følelsesmæssigt i den forstand, at de realistisk føler på hinandens vegne, som om de alle var dele af et og samme væsen (stk. 5-52, 53).
18. På den måde, at den mønstrer et intellektuelt interesseliv og -fællesskab på tværs af alle den enpolerede seksualismes skranker, grænser og tabuer, hvilket i forbindelse med den fremskredne humane standard tænder en kærlighedsflamme, solidaritets- og enhedsfølelse i individet, der under ét er udtryk for ægte næstekærlighed.

PBJ